

Minister Finansów

Warszawa, 4 lutego 2025 roku

Sprawa: Odpowiedź na interpelację nr **7289**
Znak sprawy: FN9.054.3.2025
Kontakt: Kancelaria MF
tel.: +48 22 694 55 55
e-mail: kancelaria@mf.gov.pl

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na interpelację nr 7289 Posłów Rafała Komarewicza, Ewy Szymanowskiej i Kamila Wnuka w sprawie wpływu organów państwowych na regulację dotyczące WIBOR, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień.

Jednocześnie informuję, że zarówno Minister Finansów, jak i Ministerstwo Finansów (dalej także: Ministerstwo) nigdy nie byli administratorem wskaźnika referencyjnego WIBOR. Z tego też względu, z uwagi na charakter poruszonych zagadnień, ograniczoną i jasno sprecyzowaną w przepisach prawa właściwość Ministra Finansów, a także okres, do którego referują pytania (okres historyczny obejmujący lata 90-te i 2000-czne), Ministerstwo wystąpiło do wybranych podmiotów z prośbą o zajęcie stanowiska. W niniejszej odpowiedzi wykorzystano, w szczególności informacje przekazane przez: Stowarzyszenie Rynków Finansowych ACI Polska (tj. podmiot administrujący stawką WIBOR do dnia 29 czerwca 2017 r.) oraz GPW Benchmark S.A. (obecny, licencjonowany administrator wskaźnika referencyjnego WIBOR).

Wyjaśniam także, że stan prawny obowiązujący w Polsce w zakresie opracowywania wskaźników referencyjnych w okresie objętym interpelacją nie ulegał zmianom, z tego też względu odpowiedź na zadane pytania została udzielona zbiorczo.

Na wstępie uprzejmie zaznaczam, że polska gospodarka po 1989 roku funkcjonuje na zasadach gospodarki rynkowej. Oznacza to, że ceny w gospodarce są cenami nieregulowanymi. Państwo co do zasady nie ustala aktami administracyjnymi cen towarów i usług, czy też kursów walut. Sytuacja, w której Państwo ustala ceny towarów i usług jest przypadkiem wyjątkowym, skrajnym. **Taka sytuacja w przypadku kalkulacji i publikacji wskaźników referencyjnych stóp procentowych, a więc WIBID i WIBOR nie miała miejsca od chwili ich powstania.**

Zasada ta dotyczy również kwestii ustalenia oprocentowania w kredytach. To strony umowy – bank i klient ustalają, jaką formę oprocentowania (stałe czy zmienne) ma mieć kredyt i na podstawie jakiego parametru rynkowego będzie ono ustalane (z zastrzeżeniem, że od wejścia w życie ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami (Dz. U. z 2022 r. poz. 2245, 2339) oprocentowanie zmienne musi uwzględniać wskaźnik referencyjny jako jeden z elementów oprocentowania).

Stosowanie indeksów stopy procentowej jako podstawy ustalenia oprocentowania zmiennego w kredytach było od początku lat dziewięćdziesiątych XX wieku powszechną praktyką na świecie. Również opracowywanie wskaźników referencyjnych przez zewnętrzne podmioty było i jest międzynarodowym standardem.

Jako pierwszy z przykładów można wskazać LIBOR (London Inter-Bank Offered Rate) – obliczany od 1986 r. przez BBA (British Bankers Association) – prywatny podmiot zrzeszający banki. Od 2014 r. administratorem LIBOR został ICE Benchmark Administration Limited (IBA), co było wynikiem zmiany prawodawstwa Wielkiej Brytanii (Financial Services Act z 2012 r.). Aż do 2023 r. LIBOR publikowany był dla pięciu walut (USD, EUR, CHF, GBP, JPY).

Z kolei powszechnie stosowany na obszarze UE wskaźnik referencyjny stopy procentowej EURIBOR w latach 1999 – 2014 opracowywany był przez prywatne stowarzyszenie European Banking Federation, a nie Europejski Bank Centralny – organ publiczny, w skład którego wchodził wyłącznie przedstawiciele krajowych związków bankowych poszczególnych państw UE. Następnie rolę podmiotu opracowującego wskaźnik referencyjny stopy procentowej EURIBOR przejął inny podmiot – European Money Markets Institute (EMMI). Zgodnie ze statutem EMMI stanowi on osobę prawną, w skład której wchodzi osoby fizyczne lub inne osoby prawne bezpośrednio związane z sektorem finansowym w państwie członkowskim strefy euro.

Należy podkreślić, że żaden z tych indeksów nie był tworzony w oparciu o akty prawne czy decyzje organów państwa. Wszystkie one były tworzone przez zewnętrzne podmioty (ICE, EBF, EMMI) powiązane z rynkiem finansowym.

W Polsce takim indeksem stopy procentowej był WIBOR, funkcjonujący od 1993 r. Został on opracowany, ponieważ tworzący się rynek finansowy w Polsce potrzebował pewnego i wiarygodnego punktu odniesienia do rozliczania relacji kontraktowych opartych o zmienną stopę procentową. Wskaźnik był także niezbędny do rozwoju rynku instrumentów stopy procentowej. WIBOR powstał więc nie na podstawie konkretnego aktu prawnego, czy decyzji administracyjnej organów Państwa, ale tak jak w przypadku wszystkich europejskich i światowych indeksów stopy procentowej, tj. w wyniku szerokiego współdziałania uczestników rynku finansowego.

WIBOR był opracowywany przez Stowarzyszenie Dealerów Bankowych – Forex Polska, działające od 2004 r. jako ACI Polska Stowarzyszenie Rynków Finansowych (dalej: ACI Polska), a od 30 czerwca 2017 r. opracowywanie WIBOR przejęła GPW Benchmark S.A.

W polskim systemie prawnym stowarzyszenia działają na podstawie przepisów prawa – przede wszystkim ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - *Kodeks cywilny* (Dz. U. z 2024 r. poz. 1061, 1237) i ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. *Prawo o stowarzyszeniach* (Dz. U. z 2020 r. poz. 2261), a nadzór nad stowarzyszeniami sprawują właściwe organy administracji publicznej.

Stowarzyszenie ACI Polska od momentu powstania działało na podstawie przyjętego statutu. **Stowarzyszenie to, jako jednostka organizacyjna wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego nabyła osobowość prawną, a w rezultacie stanowi odrębny i całkowicie niezależny byt prawny od podmiotów przekazujących dane - banków.** Stowarzyszenie to mogło we własnym imieniu i na własny rachunek stawać się podmiotem określonych praw i obowiązków. **Fixing WIBOR, którego organizatorem było ACI Polska, odbywał się na podstawie regulaminu przyjętego przez organy stowarzyszenia.** Regulamin fixingu ulegał zmianom w ciągu ponad dwóch dekad, kiedy to ACI Polska zajmowało się opracowywaniem WIBOR. Do czasu przyjęcia zmian w prawie unijnym, ustalanie WIBOR odbywało się więc w zgodzie z ówczesnym stanem prawnym, oraz wraz z współudziałem nadzorczym instytucji publicznych (o czym szerzej w dalszej części odpowiedzi na interpelację). Wszelkie regulacje prawne statuujące prawa i obowiązki Uczestników Fixingu miały swoje źródło w normach statutowych, które pozostawały w zgodzie z przepisami powszechnie obowiązującego prawa. Co więcej, przy tworzeniu Regulaminów Stawek Referencyjnych WIBID i WIBOR w ówczesnym czasie wykorzystywano wypracowane na świecie normy deontologiczne. Wszelka dokumentacja dotycząca zasad opracowywania Stawek Referencyjnych WIBID i WIBOR częściowo bazowała również na istniejących zasadach opracowywania innych wskaźników referencyjnych na świecie (np. wskaźnika EURIBOR), z zastrzeżeniem jednak unikalnych rozwiązań wykorzystywanych przez podmiot opracowujący WIBOR (np. obowiązek łącznego kwotowania stawek WIBID i WIBOR, obowiązek zawarcia transakcji na warunkach zgłoszonego Kwotowania Wiążącego).

Cechami charakterystycznymi WIBOR od początku stosowania był fixing w postaci średniej arytmetycznej z podanych kwotowań po wyeliminowaniu wartości skrajnych oraz obowiązek zawierania transakcji (tzw. okno transakcyjne), które to mechanizmy zapobiegały ewentualnym próbom manipulacji indeksem. **Przekazywanie danych do fixingu było także częścią nadzorowanych przez organy państwowe procesów bankowych związanych z zarządzaniem płynnością i zarządzaniem ryzykiem rynkowym.**

Od pierwszych lat funkcjonowania WIBOR został powszechnie zaakceptowany przez krajowy i zagraniczny rynek finansowy jako jeden z najbardziej wiarygodnych parametrów określających cenę referencyjną w produktach finansowych. Jako wskaźnik referencyjny WIBOR był powszechnie stosowany nie tylko w kredytach, ale również w obligacjach skarbowych, znakomitej większości obligacji korporacyjnych, wreszcie również na rynku instrumentów pochodnych OTC stopy procentowej.

Przez praktycznie cały okres funkcjonowania tego wskaźnika referencyjnego nie podważano jego jakości i poprawności ustalania, jak również rzetelności podmiotów zaangażowanych w jego opracowywanie. Nie stwierdzono jakichkolwiek prób

manipulacji WIBOR-em. Dopiero w ostatnich latach zaczęły pojawiać się w przestrzeni medialnej próby podważania, które jednoznacznie, przez najważniejsze organy państwowe m.in. Komitet Stabilności Finansowej tworzony przez najważniejsze podmioty polskiej infrastruktury finansowej, tj. Narodowy Bank Polski (bank centralny), Komisję Nadzoru Finansowego (organ nadzoru nad rynkiem), Bankowy Fundusz Gwarancyjny (organ gwarantowania depozytów i przymusowej restrukturyzacji) oraz Ministerstwo Finansów (regulatora rynku), zostały określone jako: „*niemające żadnych podstaw prawnych i ekonomicznych*” (zob. komunikaty Komitetu Stabilności Finansowej z 9 grudnia 2022 r., 28 marca 2023 r. i 20 września 2024 r.¹).

Jeżeli chodzi o zastosowanie WIBOR w kredytach hipotecznych, to banki, chcąc zaoferować klientom oprocentowanie oparte na obiektywnym i rynkowym indeksie stopy procentowej, zdecydowały się na zastosowanie WIBOR jako najbardziej powszechnego i najbardziej wiarygodnego indeksu stopy procentowej dostępnego na rynku polskim.

Przed wejściem w życie Rozporządzenia BMR² **indeksy stopy procentowej były opracowywane na podstawie regulacji obowiązujących w poszczególnych państwach członkowskich. Regulacje te, na obszarze państw członkowskich UE, nie miały umocowania w żadnej normie rangi ustawowej, lecz stanowiły emanację regulaminów prywatnych podmiotów (najczęściej stowarzyszeń - tak jak w Polsce).**

Z tych przyczyn opracowywanie wskaźników referencyjnych stosowanych następnie w umowach powszechnie zawieranych na rynkach finansowych przez podmioty niebędące organami publicznymi i na podstawie regulacji wewnętrznych, dla których nie istniała podstawa rangi ustawowej nie stanowi *novum* w skali porównawczej, lecz wyraz globalnej tendencji ugruntowanej na światowych rynkach finansowych, co wskazano we wcześniejszej części odpowiedzi na interpelację, odnosząc się do przykładów wskaźników LIBOR i EURIBOR .

Fakt, że przed dniem wejścia w życie Rozporządzenia BMR nie obowiązywały na gruncie polskiego porządku normy prawne zakresowo zbliżone do późniejszych regulacji BMR nie może uzasadniać tezy, że w okresie, którego dotyczy interpelacja nie istniał nadzór nad szeroko rozumianym opracowywaniem WIBOR. **Banki, jako podmioty rynku regulowanego, zawsze podlegały nadzorowi właściwych organów.**

¹ <https://nbp.pl/komunikat-ksf-po-posiedzeniu-dot-nadzoru-makroostroznosciowego-nad-systemem-finansowym/> ; <https://nbp.pl/komunikat-komitetu-stabilnosci-finansowejpo-posiedzeniu-dotyczacym-nadzoru-makroostroznosciowego-nad-systemem-finansowym/> ; <https://nbp.pl/komunikat-komitetu-stabilnosci-finansowej-w-sprawie-stosowania-wskaznika-referencyjnego-wibor/>

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniającego dyrektywę 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz. Urz. UE L 171 z 29.06. 2016, str. 1, ze zm.), dalej: „BMR” lub „Rozporządzenie BMR”.

Działalność bankowa podlegała nadzorowi odpowiedniego organu państwowego, kolejno:

1. Do 1997 r. nadzór sprawował Narodowy Bank Polski na podstawie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. – *Prawo bankowe* i ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. *o Narodowym Banku Polskim*;
2. Od 1997 r. nadzór sprawowała Komisja Nadzoru Bankowego na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *Prawo bankowe* i ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. *o Narodowym Banku Polskim*;
3. Od 2008 r. nadzór sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego na podstawie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. *o nadzorze nad rynkiem finansowym*.

Organ nadzoru zawsze zatem posiadał dostęp do danych przekazywanych do podmiotu opracowującego indeks – ACI Polska w trybie nadzorczym, w każdym czasie i mógł te dane kontrolować. Wskaźnik referencyjny stopy procentowej od zawsze również dokonywał pomiaru rynku depozytów międzybankowych, a więc czynności bankowych dokonywanych na rynku regulowanym. Powyższe zastrzeżenie dotyczy zarówno danych obejmujących transakcje między Uczestnikami Fixingu, jak i wiążących ofert zawarcia depozytu. Dane te, jako dane rynku regulowanego, pochodzące od podmiotów nadzorowanych konsekwentnie podlegały ocenie KNF. Ponadto dla oceny działalności organów państwowych w procesie opracowywania wskaźnika referencyjnego WIBOR nie bez znaczenia wydaje się okoliczność, że w analizowanym czasie KNF, jako organ nadzoru a nie podmiot doradczy, uczestniczył choćby bezpośrednio w opiniowaniu kandydatów na Uczestników Fixingu.

Co więcej, w Regulaminie z 1 lutego 2004 r. znajduje się następujący zapis dotyczący wymogów jakie muszą spełniać uczestnicy fixingu:

„3.3. Aktywność na polskim rynku pieniężnym uczestników oraz kandydatów do uzyskania statusu Uczestnika jest oceniana przez Organizatora w oparciu o dane statystyczne Narodowego Banku Polskiego oraz informacje Narodowego Banku Polskiego o posiadaniu przez Bank statusu Dealera Rynku Pieniężnego. Podstawą do oceny aktywności mogą być również wyniki ankiety przeprowadzonej wśród banków działających na polskim rynku pieniężnym.”

Wynika z tego jasno, że dobór banków do panelu WIBOR był dokonywany w porozumieniu z Narodowym Bankiem Polskim (dalej: „NBP”), który organizował konkurs na Dealera Rynku Pieniężnego.

Zwracam również uwagę, że regulaminy, o których mowa, są publicznie dostępne na stronie internetowej Stowarzyszenia:

<http://www.acipolska.pl/index.php/wibor.html>

Zauważam nadto, że zgodnie z odpowiedzią z dnia 15 kwietnia 2014 r. Wiceprezesa Narodowego Banku Polskiego – pana Witolda Kozińskiego na Oświadczenie senatora Grzegorza Biereckiego oraz senatora Henryka Ciocha, skierowanego do prezesa NBP, wskazano, że **NBP na bieżąco analizował sytuację na krajowym rynku pieniężnym i kształtowanie się stawek referencyjnych WIBOR/WIBID.** „NBP w 2011 r. podjął działania nakierowane na bardziej szczegółowe monitorowanie tego rynku

i zbieranie danych o pojedynczych transakcjach. (...) W ten sposób NBP, jako jeden z nielicznych banków centralnych na świecie, uzyskał możliwość monitorowania rzeczywistego oprocentowania transakcji zawieranych na krajowym rynku niezabezpieczonych lokat międzybankowych i porównywania go z kwotowaniami banków przekazywanymi na potrzeby fixingu stawek WIBOR/WIBID.”³.

Podkreślam także, że w 2013 roku International Organization of Securities Commissions (IOSCO) mocą rekomendacji nr FR07/13, zarekomendował podmiotom opracowującym wskaźniki referencyjne stworzenie niezależnego, odrębnego organu w postaci komitetu lub rady, który pełniłby funkcje kontrolne nad działalnością podmiotu opracowującego wskaźniki referencyjne. **W 2013 roku została utworzona Rada WIBOR jako niezależny organ czuwający nad prawidłowością opracowywania wskaźnika referencyjnego WIBOR.** Rada WIBOR została powołana do kontroli nad procesem fixingu, przestrzegania regulaminu oraz prawidłowym przebiegiem procesu ustalania i publikowania stawki WIBOR. **W skład Rady wchodził członkowie delegowani m.in. przez organy publiczne oraz organ nadzoru nad rynkiem finansowym.** Regulamin Rady WIBOR zawierał postanowienia niwelujące wystąpienie ewentualnego konfliktu interesów. Ponadto, **Radzie WIBOR przysługiwały kompetencje mające zapewnić skuteczność sprawowanej kontroli, w tym raportowanie do KNF i NBP. Nie jest zatem prawdziwa sugestia, jakoby nad opracowywaniem wskaźnika referencyjnego stopy procentowej WIBOR merytoryczny udział sprawowały wyłącznie podmioty przekazujące dane – banki.**

Dodatkowo zauważam, że w powszechnie obowiązujących przepisach prawa obowiązywały normy dopuszczające udzielanie kredytu (w tym hipotecznego) opartego na zmiennej stopie oprocentowania, w szczególności oprocentowania opartego na stopie referencyjnej lub indeksie:

1. W latach 1989 – 1997 obowiązywała ustawa z dnia 31 stycznia 1989 r. – *Prawo bankowe*; do oprocentowania zmiennego kredytu odnosi się m. in. art. 33 ust. 1 („Bank pobiera od wykorzystanego kredytu oprocentowanie według stawki zmiennej lub stałej, stosownie do postanowień umowy kredytowej.”);
2. Od 1997 r. obowiązuje ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – *Prawo bankowe*; do oprocentowania zmiennego kredytu odnosi się m.in. art. 76 ust. 1 („Zasady oprocentowania kredytu określa umowa kredytu, z tym że w razie stosowania stopy zmiennej należy: 1) określić w umowie kredytowej warunki zmiany stopy procentowej kredytu; 2) powiadomić w sposób określony w umowie kredytobiorcę oraz poręczycieli o każdej zmianie stopy oprocentowania kredytu.”);
3. W latach 2011 – 2017 obowiązywała ustawa z dnia 12 maja 2011 r. *o kredycie konsumenckim*, której niektóre przepisy znajdowały zastosowanie również wobec umów o kredyt zabezpieczony hipoteką oraz pożyczki zabezpieczonej hipoteką, a do oprocentowania zmiennego kredytu odnosiły

³ Odpowiedzi na oświadczenia złożone przez senatorów na 51. Posiedzeniu Senatu. Senat Rzeczypospolitej Polskiej VIII kadencja, Warszawa 2014, s. 17-18.

się m.in. art. 22 (pkt 4: „stopę oprocentowania kredytu, zasady jej ustalania oraz warunki jej zmiany z podaniem indeksu lub stopy referencyjnej, o ile ma zastosowanie do pierwotnej stopy oprocentowania kredytu; jeżeli umowa przewiduje różne stopy oprocentowania, informacje te podaje się dla wszystkich stosowanych stóp procentowych w danym okresie obowiązywania umowy;”, art. 36 ust. 3 („Jeżeli zgodnie z umową, wysokość stopy oprocentowania kredytu uzależniona jest od wysokości stopy referencyjnej lub indeksu, strony mogą w umowie określić inny, niż określony w ust. 1, sposób informowania konsumenta o zmianie wysokości stopy oprocentowania kredytu konsumenckiego.”);

4. Od 2017 r. obowiązuje ustawa z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami, której przepisy wprowadzają obowiązek stosowania w umowach kredytu hipotecznego o zmiennym oprocentowaniu wskaźników referencyjnych.

Należy również zauważyć, że BMR wprowadził jednolite zasady prawne dotyczące opracowywania wskaźników referencyjnych we wszystkich krajach UE, gdyż jak to zostało wyjaśnione w motywie 5 BMR, różne standardy w zakresie opracowywania wskaźników referencyjnych i informowania konsumentów zaburzają konkurencyjność rynków w poszczególnych państwach. **Rozporządzenie BMR nie tylko nie daje podstaw do twierdzenia, że opracowywanie wskaźników referencyjnych wymagało istnienia każdorazowo odrębnej podstawy prawnej rangi ustawowej, lecz wprost te sugestie obala.** Rozporządzenie to ustanawiało okres przejściowy, w którym prawodawca unijny dopuścił, by wskaźniki referencyjne były opracowywane do dnia 1 stycznia 2020 roku (art. 51 ust. 3 BMR) lub w odniesieniu do wskaźników referencyjnych, które uzyskały status kluczowych wskaźników referencyjnych, okres przejściowy wydłużono do dnia 31 grudnia 2021 r. (art. 51 ust. 4a BMR). W każdym jednak przypadku, jeśli podmiot opracowujący indeks złożył do właściwego organu wnioski o udzielenie zezwolenia przed datami granicznymi, to opracowywanie wskaźników referencyjnych na dotychczasowych zasadach mogło odbywać się do czasu uzyskania zezwolenia. GPW Benchmark S.A., jako podmiot opracowujący wskaźnik referencyjny WIBOR złożył wniosek o udzielenie zezwolenia na opracowywanie wskaźników referencyjnych w dniu 6 grudnia 2019 roku, a zatem przed datą graniczną 31 grudnia 2021 roku.

Mocą art. 51 BMR prawodawca unijny dokonał tzw. wykładni autentycznej, usankcjonując zasady opracowywania wszystkich wskaźników referencyjnych stóp procentowych opracowywanych w poszczególnych krajach UE. Oznacza to, że z punktu widzenia *ratio legis* tego rozporządzenia dokonano prawnie relewantnej oceny prawnej wszystkich zasad opracowywania wskaźników referencyjnych, uznając je za równoważne względem siebie i czyniące zadość ochronie konsumenta. **Oznacza to, że brak normy rangi ustawowej statuującej podstawę prawną dla opracowywania wskaźnika referencyjnego stopy procentowej WIBOR nie stanowił przeszkody dla uznania metody jego opracowywania, w okresie przejściowym, za zgodną z wymogami niezbędnymi do stosowania wskaźników referencyjnych zarówno w obrocie profesjonalnym, jak i konsumenckim.**

Należy również zwrócić uwagę, że nawet w obecnym stanie prawnym, rozporządzenie BMR nie wymaga, by państwo członkowskie zapewniło istnienie odrębnej podstawy prawnej rangi ustawowej celem uregulowania podstawy dla dokumentacji tworzonej przez administratorów. Co więcej, podstawą działania administratora każdego wskaźnika referencyjnego na obszarze UE, co dotyczy również GPW Benchmark S.A., nie są nawet bezpośrednio stosowane normy rozporządzenia BMR. Podstawę działania ukonstytuowuje dopiero fakt wydania przez właściwy organ decyzji zezwalającej danemu podmiotowi na działalność jako administrator wskaźnika referencyjnego. Tym samym podstawę stanowi decyzja, jako akt stosowania prawa, a nie akt powszechnie obowiązujący – rozporządzenie BMR. Powyższe ma także znaczenie na kanwie opracowywania indeksów przez banki centralne, które nie podlegają reżimowi rozporządzenia BMR (art. 2 ust. 2 lit. a BMR). **Wówczas indeksy te opracowywane są obecnie na bazie regulaminów wewnętrznych, a akty te nie są wydawane na podstawie norm kompetencyjnych wynikających z bezwzględnie obowiązujących norm rangi ustawowej.**

Zważyć również należy, że wskaźnik referencyjny stopy procentowej WIBOR jest powszechnie stosowany w licznych umowach zawieranych z konsumentami nie tylko jako wyraz praktyki rynkowej (np. obligacje skarbowe). Obowiązek oferowania umów o oprocentowaniu zmiennym uzależniających wysokość odsetek od zmian parametrów wskaźnika referencyjnego WIBOR stanowi w niektórych przypadkach obowiązek banków. Tytułem przykładu można tutaj przywołać art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami, czy art. 2 pkt 9 ustawy z 8 września 2006 r. – o finansowym wsparciu rodzin w nabywaniu własnego mieszkania (Dz.U. z 2023 r. poz. 1296). Z tych przyczyn okoliczność, że w okresie objętym interpelacją nie istniała norma kompetencyjna rangi ustawowej do tworzenia regulaminów opracowywania wskaźnika referencyjnego WIBOR nie oznacza, że nie można było go stosować w umowach z konsumentami, skoro możliwość zawierania umów opartych o WIBOR wynika *expressis verbis* z woli ustawodawcy w odniesieniu do poszczególnych typów kredytu.

Z wyrazami szacunku

Z upoważnienia Ministra Finansów

Jurand Drop

podsekretarz stanu